

hvert af de to Thing, og man har ved denne Leilighed henvist til et bekjendt Præcedens fra 1851, hvor der var Tale om Salg af Statsbøndergods paa Domænerne og Sorø Akademis Gods, og hvor Afsløsningskommissionen var sammensat paa den angivne Maade. Jeg vil ikke ubetinget paaftaa, at Erfaringerne fra 1851 kunde siges at anbefale denne Fremgangsmaade. Jeg tror, at der kan ansøres meget alvorlige Betæneligheder ved at følge en saadan Methode, og navnlig at Repræsentationen derved kommer til at gribe ind paa den eksekutive Myndigheds Omraade paa en Maade, som huerken er heldig for dem selv eller for Administrationen. Rigsdagen skal staa bevilgende forud for Begivenhederne og kontrollerende efter Begivenhederne, og den maa helst ikke ved noget af den fremgaaet Organ være delagtig i Beslutningernes Udørelse. Dette er en Sammenblanding af Statsmyndigheder, som i og for sig ikke er heldig. Men jeg vil dog sige, at heller ikke denne Betænelighed er afgjørende for mig; ogsaa den vilde man maatte kunne komme over. Men dersom man tænker sig, at en saadan Kommission skulde drage over til Bestindien, udrustet med diktatorisk Magt — hvad enten man nu vil kalde det en „provisorisk“ eller en „midlertidig“ Regjering — og dersom man vil have, at en saadan Kommission i det Dieblis, den betræder Bestindiens Jordbund, skal være Dens diktatoriske Verre, sætte Guvernørens Myndighed til Side, og med Forbigaaelse af Kolonialraadet have Magt over alle de Forandringer, der skulle foregaa i Forvaltningen, saa er dette at stille et Vilkaar, som absolut maa gjøre enhver videre Prøvelse af denne Tanke til en Umulighed, og allermost gjælder da dette, naar man foruden at paalægge Kommissionen det Hverv at reformere Den, tillige vil gjøre den til gaveuddelende, thi da vil man virkelig paalægge den et saa stort Hverv, at jeg ikke tror, at der vil findes Personer her, som ville være i Stand til at overtage det. (En Stemme: Ikke her, det er en Misforstaaelse). Ja, det er altid „Misforstaaelse“, det kjænde vi nok. Der er i Dag fra flere Sider med særlig Tilfredsstillelse blevet citeret Udtalelser i et længere Brev fra St. Croix, som er trykt i „Dagbladet“. Jeg glæder mig meget over den fuldkomne Lillid, som baade det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds og det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds pludselig have fattet til et Organ af Sjørepræsen. Det har ikke altid været Tilfældet; men det forklæres noget derved, at de Herrer have plukket af dette Brev, hvad der syntes talte for deres Ansættelse, og det omgave de da i deres Udtalelser med en særlig Glorie som overordentlig paalideligt og troværdigt; men det Øvrige i den Artikel, som ikke passede for dem, sprang de mærkværdig hurtigt forbi. Hvad er denne Artikels væsentligste Indhold? Dens væsentligste Indhold er at sige paany — jeg kan sige i ethvert Afsnit —: „For Himlens

Skuld! Moderlandet maa hjælpe os, vi kunne ikke hjælpe os selv; I maa bringe os kraftig og hurtig Hjælp.“ Og dette motiverer den gennem en Række af Skilbringere, af hvilke de fleste ikke ere Andet, end hvad der i Forveien er bekjendt, men det Gele er fremsat paa en saa klar, anskuelig og tydelig Maade, at jeg ikke kan tro Andet, end at den ærede Minister, for saa vidt han har gjort sig bekjendt med dette Brev, har glædet sig over at faae en saadan Understøttelse af en sagkundig, paa Den boende Mand som efter at have sildret Tilstandene derovre, den ene Gang efter den anden paafalder Moderlandets Bistand. Og den ærede Minister vilde være fuldt besjælet til at forbauses over at høre denne Artikel med dette Indhold og med dette Formaal nu blive tagen til Indtægt af de to ærede Mindretal, hvis Konklusion er de Herrer: Intet at gjøre. Hvad kan det hjælpe, at de Herrer harmonere med denne Artikel i dens Præmisses, i dens Udtalelser om Arbejderregulativ rnes Ubenfigtmæssighed og den sorte Befolknings vanskelige Stilling, om visse Underforvalteres og Ridesfogders Mishandling af Negere o. s. v., naar det, som er den virkelige Grundtanke i Artiklen, stydes til Side? Alt, hvad vi høre og erfare, viser dog tydelig nok, at den indre Stemme, som siger ogsaa til de Herrer: „St. Croix bør hjælpes,“ har Ret, og derfor kan jeg ikke sige Andet, end at det har glædet mig, at vi omsider have faaet en saadan bestemt Udtalelse fra Bestindien som den, den høitærede Minister har oplæst for os. Jeg er ikke, saaledes som det ærede Medlem for Møen og det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds, i Stand til at se, at der i denne Erklæring er nogen som helst „Trusel“. Jeg skjønner ikke Andet, end at Guvernøren har fuldkommen Ret i, at han til sin Foresatte i Danmark udtaler sin Betyrning for, at, hvis Arbeidet ikke kan gjenoptages, hvis Arbejderkontrakterne ikke kunne opfyldes, staa Den i Fare for nye og forværrede Optøier fra Negernes Side. Jeg ser ikke Andet, end at Guvernøren vilde have forsynet sin Pligt, om han havde undladt at give Regjeringen en saadan Meddelelse. Vi staa nu igjen ligeoverfor en Situation, der er fuldstændig „ren og klar“. Den Betyrning, man har havt for, at Situationen enten skulde blive forhalet paa det Uvisse eller forslumret og uklar, er ikke gaaet i Opfyldelse. Situationen foreligger lige saa ren og klar, som den gjorde det den 30te November. Der er tabt nogen Tid, det er sandt, og ganske vist er enhver Dag, enhver Time kostbar i dette Forhold; men efter denne Sags hele tidligere Gang og efter den Maade, de vestindiske Autoriteter indtil den nyeste Tid have taget Sagen paa, kunne vi neppe betragte en saadan Udsættelse som afgjørende, naar der dog kunde være noget Saad om, at man dog ved denne Udsættelses Hjælp kom til et Resultat. Men i alt Fald, selv om der maatte være tabt